

ROZMARNÁ FANTASTIKA

To najsamopašnejšie
z českej a slovenskej fantastiky!

ROZMARNÁ FANTASTIKA

Hydra, Bratislava 2015

Rozmarná fantastika

Zostavili: Katarína Soyka a Lenona Štiblaríková

© HYDRA 2015

© Katarína Soyka, Miro Švercel, Marián Kubicsko, Františka Vrbenská,
Monika Herda Belicová, Lenona Štiblaríková, Mark E. Pocha,
Anna Olejárová, Vilma Kadlečková, Peter Kalva, Juraj Búry,
Viktória Laurent-Škrabalová, Petra Štarková, Filip Červenák,
Miloš Ferko, Jan A. Braun, Václava Molcarová, Andrej Jáchim,
William Cody, Ivana Molnárová Dubcová, Petra Machová,
Petra Slováková, Zuska Stožická, Tereza Matoušková, Majo Jašter 2015

Ilustrácie © Martin Cuco Luciak, Erika Kubíčková, Bea Tomash,
Jitka Šenkeříková, Nikola Danišová, Ondřej Hrdina,
Dandy Bodišová, Peter Šufliarsky, Gabriel Kurák, Peter Hricák,
Monika Herda Belicová, Petra Slováková 2015

Návrh obálky: Martin Cuco Luciak
Ilustrácia obálky: Gabriel Kurák

Redakčná a jazyková úprava: Eva Piarová

Vydal: Vydavateľstvo Hydra
SNP 2522/19, 066 01 Humenné

www.vydavatelstvihydra.sk
Všetky práva vyhradené

ISBN 978-80-89840-12-0

Vitajte!

Zahodte starosti, ignorujte stres. Potrebujete pauzu a oddych.
Pošteklíme vaše bránice, pohladíme vaše duše a ulahodíme oku.

Priatelia od Ašu až po Čiernu nad Tisou,
vstúpte do sveta rozmaru a roztopaše.
Nemusíte sa vyzúvať, u nás ste ako doma.

Predslov

Keď sme so Soykou v roku 2012 zakladali vydavateľstvo Hydra, dúfali sme, že naše úsilie slovenskú fantastiku obohatí o niečo nové, zaujímavé a že sa pri tom navyše aj skvele zabavíme. S prvými vydanými knižkami nás postihlo tvorivé nadšenie, doslova eufória z možnosti doviest' naše projekty do úspešného konca, a myšlienok veru bolo habadej.

Viacerí autori sa nás začali pýtať, či neplánujeme vydať aj zbierku poviedok. A prečo nie? Povedali sme si – skúsime. Netušili sme, do čoho sa púšťame, ale vďaka úsiliu všetkých, ktorí sa do projektu s nadšením zapojili, svetlo sveta uzrela naša prvá zbierka českých a slovenských poviedok – Fantastická 55.

Vďaka nej nás myšlienka na spájanie autorov s ilustrátormi neopustila, naopak, stále si myslíme, že rôznorodosť fantastiky najlepšie vystihuje zbierka poviedok a ilustrácií rôznych autorov.

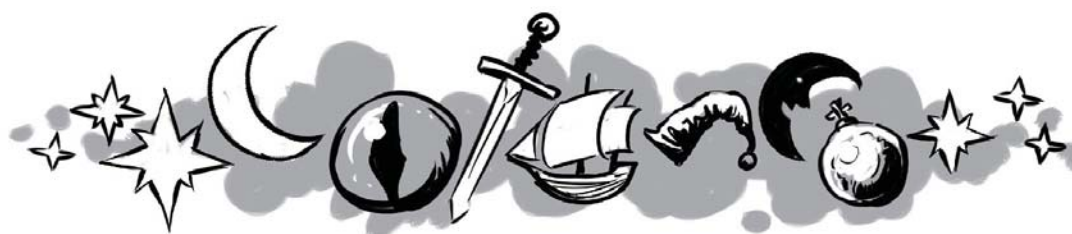
Asi to tak malo byť. Asi sme si opäť potrebovali ozvláštniť život niečím pestrým, uleteným či rozjareným... uspokojiť rozmary Hydry, to nie je len tak, a preto sa k nám opäť museli pridať aj českí autori a ilustrátori. Máme ich radi, veď sú „naši“ a čo je naše, to si nenecháme vziať.

Hlavnou myšlienkou tejto zbierky sa stal jeden z najkomplikovanejších ľudských pocitov, ten, ktorého vnímanie je rovnako individuálne ako vkus, a to humor.

Áno, chceme vás baviť.

Začalo to rozmarom troch Hydier – Evky, Soyky a Lenony – a skončilo zbierkou, ktorú držíte v rukách. Chceme vás vytrhnúť od každodenných povinností, posadiť do kresla s knihou v ruke a ukázať vám, čím sa zabávajú naši autori, keď ich nikto nevidí – posúďte, ako sa nám to podarilo.

Vydavateľstvo Hydra

Ako som si nezobral lesnú princeznú

Katarína Soyka

8 **L**úka sa kúpala v letnom slnku, tráva ponúkala zeleň, neschopná pochopiť, že čoskoro zhorí. S prižmúrenými očami som sledoval šantiacce dievky súce na vydaj. Ruka pod hlavou, klobúk v očiach, v ústach kus trávy. Spletali a rozpletali si vlasy, na chvíľu zabudli, že nie sú malé dievčatká.

Hanka vyzerala v záplave zlatých kaderí ako princezná. Mohla by stáť i nahá, nič by ste z nej nevideli. Strácala sa v hustej riave, ktorá ukrývala jej štíhle telo. Slnko jej na vlasoch tancovalo, odrážalo sa v žiarivých odleskoch. Každý si musel všimnúť, že je nadpozemsky krásna. Dievky ju korunovali vencom z púpavy.

Keď sme bývali menší, hrávali sme sa spolu.

Drobnými rúčkami mlčky spletala venček, nebláznila sa s ostatnými deťmi. Tíško sedela a plietla.

Potom sa zdvihla zo zeme, podišla ku mne. Musela sa postaviť na špičky, aby na mňa dočiahla.

„Tebe ho dám,“ zašepkala.

Celú noc sa mi o jej vienku snívalo.

Nie je mi však súdená. Richtárova dcéra predsa nemôže ísť za pangharta.

Mať nikdy neprezradila, kto mi je otcom. Pretrpela príkoria aj reči. Nevšímala si prsty, ktoré na ňu ukazovali. Tajila ho aj predo mnou.

Ani som nevyzvedal. Na čo by bolo dobré vedieť, koho nenávidieť.

Neraz som však zazeral, kto sa ku mne nemá. Či naopak, má až priveľmi, lebo ho výčitky svedomia vedú.

Mlynár Matrtaj?

Isto nie. Deväť detí má a najstaršia, Julča, mi nosí koláče. Ako kedysi nosievala jej stará mať, vraj som milé chlapča. Tetkám som sa vždy páčil. Teraz sa páčim ich dcéram a vnučkám. Možno by rady prijali pár šikovných rúk k hospodárstvu.

Len Hanka mi do očí nepozrie. S každou z dediny slovko dve prehodím, Hanka sklopí zrak a smutná bez slova odchádza.

Šla by za mňa, viem to, keby mohla. Lenže jej sa pýtať nebudú. Richtár ju len bohatému dá, statky zväčšiť. Bratov ani sestry Hanka nemá, ani sa jej otcovi nečudujem.

Julču nechcem. Ani kožkárovu Zitu, krpce mi priniesla a Angela od súkeníka novú košeľu z najbelšieho plátna.

Nevodí sa nám zle.

No nebyť čipiek, ktovie ako by mať dopadla s deckom bez muža. Krajčír si ju podržal pre šikovné ruky, paličkuje vraj ako víla.

Neviem si predstaviť víly paličkovať, tie iba tancujú. Ale či ľudia vedia?

Materin tovar krajčír na hrade predáva. Ba hovorí sa, že až hen do Viedne ho vozí.

Kuticu nám dal. Aj nás živí, aj sa stará, len peňazí nedá.

Voľačo privyrobím v lete na mlátačkách, v zime stružlikám. Sotva toľko, aby sme slušne žili. Nemám nádeje zaopatriť si rodinu, nie som pre Hanku dobrý.

O ňu sa bijú onakvejší z dediny. Na zábave sa len okolo nej krútia.

Vyhýba sa im, nechce do tanca. Otec ju však núti, tak sa chúďa zdvihne, nešťastne sa usmeje a krúti sa, ako iní pískajú.

Aj ja sa krútim v jednom kole. Na zábavy chodievam pravidelne. Vypomáhať do kuchyne. Aby ma parom vzal! Od zlosti sledujem, ako ju obškakujú, a ja nič nemôžem.

Divožienky ma po večeroch utešujú, nech neklesám na duchu. Im nevadí, že mi otca neznajú. Ľudia ich nevidia, ani neveria, že ozaj existujú. Nik nevie, že sa s nimi zhováram.

Nikola Danišová

Od malička sa stretáme. Mlčky mi kývnu a keď sa ľudia vzdialia, prisadnú si a rozprávame sa o svete, tom našom a o svete, ktorý patrí im, akoby to nebol jeden. Iné problémy majú, iné strasti, hádam spolu ani nesúvisia.

Sama ich kráľovná ma vyzvala na tanec, aby ma obveselila.

Nepáčia sa mi. Celé sú zelené, oči čierne ako noc bez mesiaca. Štíhle ako steblá trávy, ale vyziabnuté. Vlasy sa im menia spolu s listím v lese. Do zimy zbelejú, väčšinou prespávajú ako medvede. V lete ožívajú a užívajú si život.

Škaredé sú. Aj najkrajšia, kráľovná, nie je krajšia ako Julča z dediny, ktorej od pohľadu mlieko v krčahu skysne.

Nepoviem im, aby sa neurazili. Veď ako by sa cítili?

Roztopašné sú.

No ja len Hanku.

Domlátili sme žito na hornom konci, od lopoty som si ani nevidel pod nohy. Podvečer, vracajúc sa poza ploty, zazrel som Hanku. Čakala pri bráne, vyzerala ma.

Nepotešilo ma to. Dalo sa vycítiť, že mi nie dobré zvesti nesie, inak by sa neodvážila. Nebeské oči zaliate slzami, nevydržala hľadieť na mňa, sklonila hlavu a tíško vzdychla. Pomedzi husté mihalnice sa jej púšťali slané potoky.

„Čože je, Hanka?“ srdce mi stislo vidiac jej trápenie a žiaľ. Chytil som ju pod lakeť, aby sa mi prizrela.

„Otec ma Ondrovi Belovi slúbil,“ vydýchla a vytrhla sa mi. Rozbehla sa do dediny.

Zostal som ako kôl v plote. Belovci sú najbohatší sedliaci v dedine. Bolo po nádejach. Darmo je. Človek aj tuší, že zbytočne sníva a predsa dúfa, že by sa mohlo voľačo prihodiť, akýsi zázrak.

Nešiel som domov. Do lesa ma nohy viedli. Pri horskom prameni zapíjal som žiaľ.

„Jakub!“ okríkla ma Dalibeles.

Akoby nevidela, že mám srdce zlomené, ešte ho aj pretrhnúť od úľaku chcela.

Prizrel som sa lepšie, či sa mi len vidí, či je ozaj menej zelená?

„Jakub, zle je!“ oči vypliešťa ešte väčšie ako obyčajne.

Veru zle. Súhlasil som. Ale jasné bolo, že na iné myslí, nie ako ja.

„Drak kynoží les. Neujdú mu ani srny, ani medvede,“ vysvetľovala nepochytre a chmátala ma za ruky. „Stromiská ľahli popolom!“

Chystal som sa ohradiť, lenže ona predou mnou utekala a stále sledovala, či sa zberám za ňou. Hneval som sa. Na ňu, na les, na celý svet! A predsa som kráčal stále vpred.

Ona sa vždy stratila medzi stromami. Nevidím sa ľuďom, že ich nevidia.

Opäť ma však našla a súrila na cestu.

„Len rýchlo!“ napomínala ma.

Kráľovná v obradnom rúchu čakala pri buku. V zelených vlasoch skrúcali sa chamrade a hady. Na hlave veniec z lístia a lesných plodov. V zelenom plášti telo úplne skryté.

Ba stáli okolo nej víly, lesné žienky, švárni lukostrelci, aj zopár zmokov. Isto by mi došlo, že sa deje čosi vážne, keby som nemal srdce zlomené žiaľom a oči zaslepené bolesťou.

„Jakub,“ s rovnakou naliehavosťou ma oslovila vládkyňa a upierala na mňa vystrašené pohľady lesného obyvateľstva.

„Vari horí?!“ bez nálady, trochu nevrlo, očakával som rozumné vysvetlenie.

„Veru aj,“ prikývla. „Drak sa nám sem nasťahoval,“ pozrela sa na Dali-beles, či už ma oboznámila. Keď dievka prikývla, pokračovala. „Pod hradným bralom našiel jaskyňu, tam žije. Odtiaľ lieta márneť les. Aj ľuďom robí škodu. Panské statky okráda. Zopár rytierov, ktorí chceli zasiahnuť, už skolil. Vietor ich rozfukuje po okolí,“ odmlčala sa a vyčkávala. Čože ja viem načo?

Asi sa jej nevidel môj prázdny pohľad, tak pokračovala: „Vyhubí nám zver, spáli les.“ Opäť zmĺkla. Asi, že čo ja na to.

Ale čo ja s ranou v srdci?!

„Hanku prisľúbili Belovi,“ vzdychol som s nádejou, že pochopí.

Asi aj pochopila, len či dobre.

„Jakub,“ nadýchla sa. Hneď bolo jasné, že ide oznámiť niečo veľké, závažné, niečo, čo si musela dobre rozmyslieť. „Ak zahubíš draka, budem ti patriť.“

Celý les sa od prekvapenia nadýchol a pomaly vydychoval. S ľuďmi sa veľmi nespletali. Ak, tak to bolo posledné, čo „hrubý“, tak nás volajú, zažil. Teraz sa sľúbila a nebolo pochýb, že ma potom nezamárne.

Všetci mlčali, hľadeli na mňa.

Mal som ich rád. Aj som si ich vážil, ani uraziť som nechcel. Kráľovná seba ponúkla. Zrejme ako náhradu za Hanku.

No, akoby som nemal dosť problémov!

„A čože vy chcete živého tvora kántrit?! Či nemáte chrániť všetko živé?“ napadlo mi ešte.

„Drak je zviazaný s Temnotou,“ dala sa vysvetľovať pravdy kráľovná. „Nemá zľutovania, ostáva po ňom spúšť. Necíti a nectí nič. Ale zahubiť ho nemôžeme,“ sklopila zrak. Temné studnice jej očí potiahli zelené viečka. Potom ich znova zdvihla a zadívala sa na mňa. „Mysleli sme, že ty by si mohol...“

Zavrtel som hlavou. Či som ja vrah? A vôbec. O drakovi hovoria!

A čo je mne po nejakom drakovi?! Koho trápi, za čím moje srdce plače?

„Nedokážem ísť na draka. Nedokážem ja vôbec nič,“ otočil som sa a s hlavou sklonenou k zemi som odkráčal domov.

Na druhý deň vybral som sa krčmárovi na výpomoc kar obslúžiť. Akurát sme stoly chystali, keď sa spoza okien ozvali bubny a krik. Vyšiel som k plotu pozrieť, čo sa deje, zaprel som sa do dreveného stĺpu oplotenia medzi dva krčahy, ktoré nastoknuté čakali na drotára.

Prišli vojaci v uniformách a do bubnov trieskali. Ktosi kričal „verbujuúú“ a odrazu akoby všetci chlapi z dediny vymreli a zmizli.

Sledoval som parádu, no oznámenie, ktoré hlásnik vykrikoval, mi cez uši kamsi vyfučalo. Hanku dajú Belovi, nebudem viac snívať. Iné ma nezaujímalo. Vtom ma dvaja z nich schmatli pod pazuchy a tahóóó ťahali k vozu. Aj som sa obzeral, či mi voľakto nepomôže, no ľudia odvracali zraky, zrejme spokojní, že ich nešťastie obišlo. Tvárili sa, že nevidia, čo sa mi deje.

Nikdy som v dedine nebol za riadneho chlapa a odrazu, ľaľa, aj panghart je im dobrý.

Rebrinák bol prázdny, oni dvaja a ja sám. Ruky mi motúsom zviazali a mlčali, na moje otázky ani slova nepustili. Tri razy som vstal, že ujdem, tri razy ma stiahli.

Cestu som poznal, na hrad viedla.

Most bol spustený, stráže sa nič nevypytovali, rovno nás pustili za bránu. Na hradnom nádvorí bolo rušno. Ľudia behali popred i poza voz. Ktorási postaršia žena vykrikla: „Len jedného vedú!“ a zhrozene si ústa rukou prekryla.

Odtiahli ma z voza a dotiahli do podzemnej miestnosti, kde v rade na lavici vyčkávali deviatí takí ako ja. Ruky zviazané, oči vystrašené, odevy chatrné, žiadne panské pomery. Tam nás rozdelili, do veľkých kadí odvedli a vykúpali. Pekne nás zaodeli, aj učesali a odvedli k stolu, najdlhšiemu, aký som kedy videl. Naliali nám vína a nosili jedlá, o akých som jakživ nechyroval. Veru ani v krčme po svadbách také neostávali.

Keď bola nálada uvoľnená a chlapi sa začali rozprávať, že hádam ani nebude tak zle, ako najskôr vyzeralo, vstúpil sám Matúš Bielozem, náš pán. Zarazení sme vyplúvali nedojedky, utierali si ústa do rukáva a vstávali od stola.

Matúš kývol, že môžeme sedieť a sadol si za vrchstola na miesto, ktoré doteraz zívalo prázdnotou. Chytil čašu s vínom vykladanú drahými kameňmi a postavil sa k plamennej reči.

„Poddaní moji!“

Čudno mi prišlo. Ani zapísať ma nechceli ako pangharta, ani vlastný komín sme nemali, krajčír uviedol iba matku a odrazu, že som poddaný.

„V čase, keď vlasť volá...“

Ale akáže vlasť, mi jasné nebolo. Až po chvíli mi došlo, že i našu dedinu a les myslí.

Veľa som nerozumel, reč bola zdobená výrazmi, ktorých význam ani pán sám možno nechápal, iní ju napísali, nakoniec skončila rozpačito.

„... rytierov zo široka-ďaleka povolali, aby sa vysporiadali s drakom, ktorý nás vraždí, statky spaluje a oberá o zásoby na nadchádzajúcu zimu. Udatní bojovníci žiadali výpomoc, a tak je vám ctou verne im slúžiť a za dobrú vec aj životy položiť.“

Tak!

Víno v pohári akosi strpklo, ruka náhle oťažela. Prípitok rozpačito nemal kto stvrdiť. Kráľ ešte raz pokynul, zdvihol čašu, ale až vojaci, ktorí pribehli, aby nám po paprčiach tresli, ukončili naše ostychy. Piť sa bude! Na slávu do boja, chceš-nechceš!

Zasa drak. Márna snaha, osudu neujdeš. Hanku Belovi a mne zásnuby s drakom.

Chlapi od žiaľu popíjali, až si mená zabudli. Ja som vyšiel na nádvorie a hľadel na hviezdy. Vedieť tak lietat!

Zbrojnoš vybehol, asi sa bál, že by som ozaj krídla vystrel. Zrazil ma na zem a odvliekol dole. Zrejme tam kedysi bývali hladomorne. Teraz prične vystlali slamou, tak sa dalo celkom pohodlne zdriemnuť. Nad ránom sa

dotmolili ostatní druhovia. Páni nás nechali vyspávať doobeda, kým horúce slnko nestálo všetkým rovno nad hlavami. Zobudili nás bubny a krik.

„Vstávajúte, bandááá. Čestný boj čaká!“

Nahnali nás na nádvorie, podaktorým sa ešte aj teraz nohy plietli. So životom sa lúčili, nie so slobodou. Možno zadúfali, že ak budú napáchnuti vínom, ani drakovi sa ich nezažiada.

Urodzený pán Matúš Bielozem zopakoval horlivú reč z večera a pripojil, čo všetko získa ten, kto draka skolí. Pravda, myslel tým predovšetkým rovnako urodzené panstvo, ktoré stálo zoradené na koňoch a od hlavy po päty bolo v železe zahalené.

Ani nevidíme, za koho sme padli.

Za draka.

Vyvážiť v zlate a ruku princeznej k tomu chystal pre hrdinu.

Tak už sa mi druhá princezná ponúka. A ja by som len Hanku.

Náhle mi aj za materou prišlo ľúto. Tolko sa netrápila a na staré kolená ju nebude mať kto zaopatriť. Pomýšľal som, že sa nenápadne stratím v lese. Cudzie hrdinstvá, cudzia česť ma netrápili. Lenže kam utekať, keď aj lesní ľudia po inom netúžili, len aby drak ohrýzal moje kosti?!

Vtom k nám pribehli zo všetkých strán a nakladali na nás, čo budú rytieri v boji potrebovať. Čuduj sa svete, každý sme dostali aj svoj meč.

Jakživ som meč v rukách nedržal. I teraz som ho radšej schoval do pošvy a pobral sa za ostatnými, keď sa páni za hlasných trúb vybrali svet zachraňovať. Oni dôstojne a koňmo, my naložení ako somári a po svojich. Sprievod uzavierali dvaja zbrojnoši, žoldnieri, ktorí mali ťať, keby sa komusi hrdinstvá odnechceli.

Keď človeka vedú na popravu, nemalo by byť tak krásne, aby mu ľúto za životom nebolo. Veď čože by sa stalo, keby trochu spáchlo? Keby mraky schovali belasú oblohu a les bičovali prúdy dažďa?!

Ešte aj vtáčatá sa proti nám sprisahali. Trilkovali, akoby sa z našej obeť tešili.

A možno sa aj tešili. Možno dúfali, že draka skolíme, lebo ktovie aké škody im napáchal.

Stúpali sme do skál, náklad nás gniavil a meče potkýnali. Veru, nezaviedli sme pánom ich ťažkú zbroj. Pre draka už chystali vlastnú štavu.

Čím vyššie sme stúpali, tým tichší bol les. Len bzúčanie múch akoby zosilnelo. Aj vtáčence sa stiahli, neradno bolo dráždiť kohosi, kto by ich jedným dychom sfúkol.

Smrad spáleného mäsa koňom nozdry rozťahoval, začínali sa plašiť.

Aj ja som sa splašil, keď mi došlo, že nie do kameňov zakopávam. Hnáty a ľudské lebky váľali sa v prachu. Muchy sa tešili, poniektoré kosti neostali úplne holé, mohli naklást' vajíčka a dosýta sa kŕmiť. Vždy je to tak. Voľakto trpí a biedu trie, iný sa z toho raduje a ešte aj zbohatne.

Zastali sme na dohľad od dračej diery. Kone vyskakovali, jedného zo železných zhodili do prachu a skoro rozdupali. Múdro rozhodli urodzení páni, aby sme ich radšej poskladali na zem a kone pustili. Zadná stráž vystrašené zvieratá pochytila a odtiahla kúsok ďalej. Rytieri sa na čomsi dohovárali a potom odvážne v jednom šíku vykročili bližšie pred skaly, ktoré boli postriekané krvou.

„Vyzývam ťa...“ odvážil sa ktorýsi s bielym perom na helme, ale nedokončil, lebo sa hora zatriasla a zopár skál sa skotúlalo.

Medzi pánni nastala trma-vrma. Obzerali sa jeden na druhého, hľadali vysvetlenie, kto sa opovážil rušiť hrdinský čin. Zbytočne pohľady k oblohe upínali, v strnulých záklonoch brnenia prehýbali, na oblohe ani mráčka.

Opäť sa hora zlovestne zachvela a potom zasa a zasa, až sa nám zem pod nohami priecila a vyzeralo, že hádam aj praskne. V ušiach nám dunelo, prach sa dvíhal, do nosa stúpali a pustili sme sa do kašľa. Vtom sa ozval rev, aj nazlostenný medveď by sa od úľaku radšej stiahol a ušiel. Po reve ozvena otriasala buky, smreký aj lipy a ostalo zlovestné ticho.

Proviant sme zhodili z pliec a obzreli sa za seba.

Stráže hneď pochopili, čo nám po rozumoch behá, dvihli kopije a naznačili, že tak či tak by nám bol koniec.

Zasa sme sa zahľadeli do prázdna medzi skalami, keď sa roztancovala zem a vybehol odtiaľ veľký zelených netvor s troma hlavami, ktoré sa nič nepýtali, na nič nečakali, len vydýchli mohutný žltý plameň a z pancierov po urodzených pánoch sa zadymilo. Očadené plechy, čo po nich zostali, sa zložili a ešte chvíľu rinčali, akoby sa posmievali neslávnemu koncu udatnej výpravy.

Pri ďalšom nádychu netvora moji bratia v boji zobrali nohy na plecia a veru ani nestíhali dobehnúť stráže, ktoré sa prvé na útek pustili.

Mňa voľačo zadržalo. Zvláštny pocit, že nieto kam utekať a ani kvôli komu. A tak sa plameň stočil ku mne a priamo mi šľahol do tváre. Vlasy mi

s plameňmi viali ako vo vetre, košela aj gate zhoreli do tla spolu s opaskom a pošvou, takže sa mi meč zabodol skoro do holej nohy. Drak prekvapene zadržal dych a ja som v hanbe zostal nahý, ako som na svet prišiel.

Ten ma ale rozpálil!

Vytiahol som meč z prachu pri nohe a chystal sa zaťat' do zelenej masy, lenže bol šikovnejší, pazúrom sa rozohnal ako mečom a jedným švihom mi do hrude červený kríž namaľoval.

Zareval som hádam horšie ako on sám a došlo mi čosi. Chvíľu sme stáli, hľadeli si zoči-voči, potom som od zlosti zabodol meč pred jeho pazúr a sadol si na zem. Ešte stál, akoby váhal, zakolísal sa a zložil sa ku mne.

„Tak ty si to,“ vydýchol a všetky tri hlavy zložil na kamene. „Dlho som ťa hľadal.“

„Ale akože?“ nechápal som.

Isteže, odjakživa bola moja schopnosť vidieť lesné tvory trochu podivná. Ibaže draka videli všetci a mnohí to už olutovali.

„Nevieš?“ potiahol neveriacky, až som sa urazil, že ma podozrieva.

„Čo mám vedieť?“

„Mať ti nič neprezradila?“ zdvihol jednu zo zelených hláv a zahľadel sa na mňa žltým okom. „Brat si mi.“

Vyskočil som na nohy a, prisámbohu, chcel som znovu tasiť meč. Lenže som zastal, od zlosti mi krv búšila v krku a do uší sa opierala. Nechtiac som akosi uveril. Až teraz som sa zamyslel, prečo ma oheň nespálil.

Drak akoby pochopil moje úvahy, bez varovania do mňa fúkol ďalšiu dávku svojho plameňa.

Nič. Ani vlasy mi nezhoreli, len zaviali ako predtým. Fešák som a fešák budem.

„Ale drak predsa nemôže...“ koktal som a možno mi aj červeň vohnalo do tváre pri predstave matky s drakom.

Rozrehotal sa mojím rozpakom, skaly sa otriasli, skoro si zasypal vchod do brlohu. Kúdole prachu ma zadúšali, no on sa stále nevedel opanovať, tak ho príhoda pobavila. Bol ozrutný, jeho pazúr isto väčší ako moja ruka, každá hlava ako súdok medoviny. Akoby len mohol byť mojím bratom?!

„Otec bol drakon,“ malo byť vysvetlenie, lenže jakživ som o drakoch nepočul a o drakoch som myslel, že sú len v rozprávkach. Ani víly ich nespomínali, ani zmok neprezradil, že sú aj strašnejší, ako je on. „Ak sa mu zachcelo, mohol sa na človeka premeniť,“ asi čakal, že už pochopím.

No mne sa nijako nechcelo jeho táranie prijať.

„Tvoju mať volal do sveta lietať, nové kraje objavovať. Potom zistila, že čaká dieťa. Keď jej prezradil, že syn bude človekom ako ona, odmietla odísť, aby si medzi svojimi vyrastal.“

Mohol som uveriť, že sa mať pre mňa obetovala. Ale prečo mi je drak bratom?

Chápal ma lepšie, ako ja sám.

„Potom otec spoznal moju matku, najkrajšiu dračicu na svete,“ skromne vyjavoval, čomu sám veril.

„Teda môžem sa premeniť na draka?“ nové skutočnosti som rýchlo prijal a premýšľal, ako s nimi naložiť.

Uletieť inam! Zobrať Hanku na chrbát a hľadať miesto... A keby ma ľudia hnevali, jednoducho ich sfúknuť.

Dychčal, akoby mu zabehlo, lež došlo mi, že sa zo mňa vysmieva.

„Kdeže! Mať ti je človekom a otec ťa v človečej podobe splodil. Nemôžeš byť drakom,“ blahosklonne ma ľutoval, až ma od hnevu pichlo pri srdci. Videlo sa mi, že sa vystatuje.

„Ale oheň ti neublíži a rany sa ti rýchlo zahoja,“ dodával napochytre. Asi si nechcel hneď nového brata rozhnevať.

Nikdy som nebyval chorý, lebo mať, čo iba mňa mala, veľmi sa starala, aby mi nič nechýbalo, aby som si neublížil. Takže žiadne zázračné liečenie som si všimnúť nemohol.

„Si ako jašterica,“ vysvetľovať brat-ozruta. „Môžu ti prsty jeden po druhom odtínať, zaraz ti dorastú.“

Ej, to by už bola novina! Nie odtínanie prstov, pravdaže. Ich dorastanie! Len či je to pravda?

Musel vidieť, brat môj, že zvažujem, lebo ani som nestihol mrknúť, jeho pazúr sa mi zarezal do pleca a rýchlym sekcom pažu od tela oddelil.

Zaručal som, padol do prachu a chvíľu sa v krvi váľal, a on nič. Hľadel na mňa, nepohnuto, na čosi vyčkával.

Zacítil som svrbenie, akoby ma zaživa išli mravce vyžrať. Váľal som sa v prachu, ani som nestíhal brata preklínať, keď mi došlo, že paža dorastá a o chvíľu nato sa na jej konci vystierali aj všetky prsty. Zagánil som na neho spod zamračeného obočia a mlčky ho prebodával pohľadom.

„No, čo! Inak by si neuveril.“

Veru neuveril. A predsa by som si iný dôkaz predstavoval.

Opäť som si sadol, tentoraz proti nemu, keby ešte chcel voľačo vymýšľať alebo dokazovať, a vzdychol som:

„A načo si ma hľadal?“

Čo by už len ľudským bratom mohol získať?

„O otca sme prišli,“ nebol smutný, aspoň sa mi videlo, že vraví len tak. A pravdu povediac, ani mňa sa smrť kohosi, koho som nepoznal, nijako nedotkla. „Na smrteľnej skale si ma k sebe privolať a vybral hrudu zlata. Ťažilo ho svedomie, že sa o vás nikdy nepostaral, a tak ma zaprisahal.“

Srdce mi podskočilo.

Zlato. Možno by sa ním dalo Hanku vykúpiť. No do dediny sa vrátiť nemôžem! Hneď by ma pánovi vojaci odšikovali a moja hlava by sa kotúlala po nádvorí.

A potom znova.

A znova. Ktovie koľkokrát, kým by ma popretínali o všetky dračie životy!

„Netešíš sa?“ teraz sa čudoval. „Ľudia vraj pre zlato aj vraždia!“

„Zverbovali ma zabiť draka. Kým ťa neodstránim, do mesta nemôžem,“ zavesil som mu pravdu na ňufák, nech si nemyslí, že my ľudia sme takí lakotní.

„Lahká pomoc,“ postavil sa, až sa zem zasa zatriasla. „Zober ten mečik a rúbaj! Zanesieš im hlavu a ja sa podejem kade ľahšie. Nebaví ma blúdiť medzi ľuďmi. Zveri je tu málo a o každý hlt treba bojovať ako o život. Za domovom mi je clivo. Zlato dostaneš, aj úlohu splníš.“ Sklonil krk, aby ma uistil, že ponuku myslí vážne.

S hlavou draka môžem pred pána Matúša. Vrátim sa do dediny, so zlatou hrudou zabehnem za Hankou, za jej otcom... Aj kráľovná divoženok by sa mohla uspokojiť, že je nebezpečenstvo zažehnané.

Hoci niekedy sú malicherné, tieto ženy. Len aby sa neurazila, že som dal prednosť ľudskému pánovi?!

Chytil som meč a rozohnal sa.

Brat privrel oči a ja šup ho. Hlava dole.

Zareval, ale ozvena ešte neotriasla všetko ihličie a lístie zo stromov, ja som sa znova rozpriahol a šup mu dole aj druhú hlavu. Vlasy mi dupkom vstali od strašného revu, ktorý sa prevalil lesom, niektoré stromy popadali ako za víchrice.

„Čo si rozum potratil?!“ osopil sa na mňa brat.

„Prepáč,“ pustil som meč, aby chápal, že ďalej rúbať nebudem. „Dvom pánom slúžim, obom musím česť preukázať.“

Potom som mu vysvetlil, že nielen ľudského pána, ale aj pani lesa stihol nahnevať svojím lovom.

Nehádal sa. Zašiel do jaskyne pre zlato a kým z nej vyšiel, mal obe odťaté hlavy zasa na krku. Ešte dobre, že povest' o tom, ako za jednu odťatú dve narastú, nebola pravdivá.

Neboli sme na dlhé rozlúčky. Horúce city medzi nami nezaplanuli. Zobral som zlatú hrudu a vopchal ju do prilby, ktorá sa váhala neďaleko. Nasadil si brnenie, aspoň toľko, aby mi hanbu zakrylo a obe hlavy ťahal so sebou po ceste vydupanej za posledných pár dní.

„Maj sa!“ zareval drak a vzlietol k oblakom.

Ešte som mu zamával a vybral sa do doliny, opatrne obchádzajúc ploty.

Doma našťastie nikoho nebolo. Jednu hlavu som zakopal do hnoja, druhú zabalil do plátna, prezliekol si háby a poza bučky vybral sa do hradu. Veru drak poriadne zvýšil bezpečnosť na cestách a vypratal ich. Nikto sa podaromnici neponevieral po okolí, hoci bol stále biely deň. Až pred mestskou bránou stáli zbrojnoši, hľadeli skôr na nebo než pred seba, takmer som popri nich prešiel bez povšimnutia, nebyť skaly, ktorá mi skočila do cesty a sklátila ma, skoro mi dračia hlava z uzlíka vyletela.

„Stoj!“ zrúkli na mňa jak jeden.

„Mám hlavu draka!“ rýchlo som im zamával batôžkom pred očami, inak by ma k panstvu nepustili a rovno ma zavreli ako dezertéra.

Uchechtili sa, ale keď zbadali výraz na mojej tvári, zaváhali.

Hlava draka by za hriech stála! Z ich očí sa dalo čítať, ako im skrslo, že by ma mohli o hlavu obrať, o obe, veru aj tú moju, čo nosím na krku, a princeznú aj s majetkom tak pre seba získať.

No pripravil som sa. „Kto na ňu pozrie, na mieste skamenie!“ Kdesi som počul taký príbeh, dal sa použiť.

Hneď uhli pohľadom, váhavo sa mi pratali z cesty. Lepšie je byť opatrný, ak by legenda bola pravdivá. Ktože vie, čo všetko dokáže hlava draka?! Hoci aj odrezaná?

Najhoršie bolo nastaviť im chrbát, ale víťaz nad drakom si musí veriť.

Hrdé kroky ma doviedli až na nádvorie, kde bola trma-vrma. Ľudia pobehovali, ktorísi obstáli pranier. Ostatní si v hlúčkoch pošuškávali o chudákovi na ňom. Vraj prišiel zvestovať, čo sa s drakom prihodilo a už ho palicujú, že z boja ušiel. Sám Matúš Bielozem sa prizeral, ako sa trestá za neúspech výpravy. Nik by si ma nevšimol, nebyť jedného zo žoldnierov, čo nás mali strážiť a dobiť na ústupe. Začal predto mnou od strachu cúvať, ba sa aj na kolená hodil, akoby odo mňa milosť očakával. Musel si myslieť, že som vstal z popola. Fénixa si však inak predstavoval.